

Arrest

nr. 143 983 van 23 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de volgende beslissingen:

- De beslissing van 28 april 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt;
- De beslissing van 28 april 2014 van diezelfde gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten;
- De beslissing van 28 april 2014 van diezelfde gemachtigde tot afgifte van inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Filip VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 juli 2010 dient de verzoeker een (eerste) aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt ontkennend verklaard bij beslissing van 26 oktober 2010, waarna zij op 22 juli 2013 ongegrond wordt verklaard. Op diezelfde dag wordt jegens de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen. Deze beslissingen werden aan de verzoeker ter kennis gebracht op 10 september 2013.

Op 22 oktober 2013 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslist op 12 november 2013 om deze tweede aanvraag ontkennend te verklaren. Er wordt tevens beslist tot het opleggen van een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar.

De verzoeker stelt tegen deze beslissingen van 12 november 2013 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij beslissing van 24 januari 2014 worden de ontkennendheidsbeslissing en het inreisverbod van 12 november 2013 ingetrokken.

Bij arrest nr. 119.504 van 25 februari 2014 verwerpt de Raad dan ook het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

Op 28 januari 2014 beslist de gemachtigde om de tweede aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontkennend te verklaren.

Op 28 april 2014 beslist de gemachtigde tot de ongegrondheid van de op 22 oktober 2013 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het betreft de eerste bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 5 juni 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.10.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*H(...), H(...) A(...) S(...)
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontkennend werd verklaard op 28.01.2014, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor H(...) H(...) A(...) S(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 18.04.2014 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (verzoeker haalt aan dat zijn broer hier onder een definitief statuut verblijft). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven."

Op 28 april 2014 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

De tweede bestreden beslissing werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13, ter kennis gebracht op 5 juni 2014 en is als volgt gemotiveerd:

"De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: H(...), H(...) A(...) S(...)

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 22.07.2013, hem betekend op 10.09.2013. Hij werd op diezelfde dag bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)."

Nog op 28 april 2014 beslist de gemachtigde om de verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen. Dit is de derde bestreden beslissing.

De derde bestreden beslissing werd aan de verzoeker, onder vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 5 juni 2014 en is als volgt gemotiveerd:

"De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: H(...), H(...) A(...) S(...)

[...]

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28.04.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 22.07.2013, hem betekend op 10.09.2013.

2. Over de ontvankelijkheid – de samenhang

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder het volgende op in verband met de ontvankelijkheid van het beroep:

“Verzoeker vecht 3 verschillende beslissingen aan in voorliggende procedure: de beslissing d.d. 28 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard; het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en het inreisverbod (bijlage 13sexies).

In principe dient voor elke beslissing een afzonderlijke vordering te worden ingesteld. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken. Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS nr. 217.105, 4 januari 2012; RvS 23 juli 2002, nr. 109.504).

Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen waarom de drie bestreden beslissingen verknocht zijn derwijze dat zij in éénzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten.

Verwerende partij meent dat de thans bestreden beslissingen niet verknocht zijn. De tweede en de derde bestreden beslissingen berusten op eigen juridische en feitelijke grondslagen die vreemd zijn aan die van de eerste bestreden beslissing, die de ongegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreft. Lezing van de bestreden beslissingen leert tevens dat in de motivering van de tweede en de derde bestreden beslissing ook op geen enkele wijze wordt verwezen naar eerste bestreden beslissing en vice versa.

De vordering is niet ontvankelijk wat betreft de tweede en de derde vermelde bestreden beslissing en wordt dan ook enkel behandeld voor zover deze gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. (cf. RvS nr. 217.105, 4 januari 2012; RvS 26 maart 2009, nr. 191.921; RvS 24 juni 2004, nr. 132.951; RvS 23 juli 2002, nr. 109.504).”

Dienaangaande merkt de Raad op dat meerdere vorderingen op ontvankelijke wijze in één enkel verzoekschrift kunnen worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, hetgeen onder meer het geval is indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering.

Er dient in die optiek op te worden gewezen dat dat de verzoeker, bij een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing – dit is de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard nadat zij bij een eerdere beslissing reeds ontvankelijk werd verklaard, terugvalt op een situatie waarin de motieven van de tweede bestreden beslissing hun geldingskracht verliezen. Immers strekt de eventuele nietigverklaring van de voornoemde ongegrondheidsbeslissing ertoe de verzoeker dat de ongegrondheidsbeslissing geacht wordt nooit te zijn genomen en wordt de verzoeker alsdan terug geplaatst in de situatie die gold voordat de eventueel vastgestelde onwettigheid werd begaan. Een eventuele vernietiging van de beslissing van 28 april 2014 houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf doet bijgevolg de beslissing van 28 januari 2014 opnieuw gelden. In die situatie wordt de verzoeker, gelet op artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (hierna: de koninklijk besluit van 17 mei 2007), opnieuw gerechtigd op een attest van immatriculatie hetgeen hem dus een tijdelijk verblijfsrecht oplevert dat incompatibel is met (de motieven van) het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting betoogt, is er *in casu* dus wel degelijk sprake van een directe correlatie tussen de wettigheid van de eerste bestreden beslissing op de wettigheid van de tweede bestreden beslissing.

De Raad stelt verder vast dat, en dit wordt in wezen ook niet betwist door de verweerder, er eveneens een voldoende samenhang kan worden aangenomen tussen de tweede en de derde bestreden beslissing. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet gaat het inreisverbod immers gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en *in casu* verwijst de derde bestreden beslissing uitdrukkelijk naar de tweede bestreden beslissing waarmee het stelt gepaard te gaan.

Nu er een voldoende samenhang voorhanden is tussen de eerste en tweede bestreden beslissing enerzijds en tussen de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds, kan eveneens worden aangenomen dat een voldoende samenhang bestaat tussen de eerste en de derde bestreden beslissing.

Er dient te worden aangenomen dat, zoals verzoeker ook reeds aanstipte in haar inleidende verzoekschrift, gemaakte vaststellingen of genomen beslissingen met betrekking tot de eerste bestreden beslissing een invloed (kunnen) hebben op de rechtsgeldigheid van de tweede en bij uitbreiding de derde bestreden beslissing.

De exceptie dient dan ook te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel, dat in wezen gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeker verschaft de volgende toelichtingen:

“aangezien de bestreden beslissing gesteund is op het verslag dd. 18.04.14 van de arts-adviseur van DVZ (zie in bijlage stuk 2);

aangezien uit dit verslag van de arts-adviseur van DVZ blijkt dat deze zich voor zijn advies uitsluitend steunt op medische attesten van de periode april 2013 t.e.m. oktober 2013 én aldus dit niet de meest recente medische informatie ivm verzoeker betreft;

./..

dat DVZ zelf het tijdstip bepaalt van beoordeling van medische attesten en daarom niet kan inroepen dat de betrokkene nagelaten heeft recente medische informatie aangaande zijn aandoeningen te verstrekken;

dat verzoeker nooit werd gevraagd om recente informatie over te maken en hij evenmin werd uitgenodigd om zich aan te melden bij de DVZ-arts voor bijkomend onderzoek;

aangezien uit de medische attesten van verzoeker niet blijkt dat zijn aandoeningen, tijdelijke aandoeningen zijn, aandoeningen die slechts tijdelijke opvolging behoeven, op korte termijn geneesbare

aandoeningen zijn of aandoeningen waarvoor de behandeling op korte termijn kan worden stopgezet (zie RvV 79973, 23 april 2012);

aangezien ten overvloedige verzoeker onder stuk 3 een recent medisch attest dd. 03.06.14 van Dr. P. W (...) uit (...) voorbrenkt waaruit blijkt dat minstens twee van de medische aandoeningen van verzoeker een levenslange behandeling behoeven;

dat de bestreden beslissing art.9ter Vw. van 28.04.14 dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing art.9ter Vw. van 28.04.14 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, ook en vooral artikel 9 ter Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlage 13sexies van 28.04.14 en de bijlage 13 van 28.04.14 ook dient te worden vernietigd;"

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er wordt gesteld dat de door de verzoeker aangehaalde medische problematiek niet weerhouden kan worden om hem een machtiging tot verblijf toe te kennen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde geeft verder aan dat uit het voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de verzoeker lijdt aan een "ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit" of "een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft". Om tot dit besluit te komen wordt in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 18 april 2014. Dit advies werd tezamen met de eerste bestreden beslissing aan de verzoeker ter kennis gebracht, zodat de motieven ervan geacht worden integraal deel uit te maken van de eerste bestreden beslissing. In het bedoelde advies worden de door de verzoeker in het kader van zijn aanvraag voorgelegde medische getuigschriften in aanmerking genomen en wordt op omstandige wijze onderzocht en gemotiveerd waarom de daaruit blijkende aandoeningen (diabetes type I, Calvé-Legg-Perthes / progressieve heupdysplasie en een matige astma bronchiale) geen aanleiding geven voor één van de risico's vermeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Hierbij heeft de ambtenaar-geneesheer op gedocumenteerde wijze de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige behandeling in Egypte onderzocht.

De gemachtigde stelt tevens vast dat er argumenten werden aangevoerd die geen betrekking hebben op de medische toestand van de verzoekster en dus buiten de medische context van artikel 9ter vallen zodat aan deze elementen geen gevolg kan gegeven worden.

De verzoeker geeft op geen enkele wijze te kennen in welke mate de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer en de motieven van de eerste beslissing, niet afdoende zouden zijn. De door de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer geboden redengeving laat de verzoeker genoegzaam toe de redenen voor de ongegrondheid van zijn aanvraag te kennen en zij stelt hem in staat zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

De concreet door de verzoeker ontwikkelde kritiek betreft niet de uitdrukkelijk motivering van de eerste bestreden beslissing, maar wel de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verweerder kan beoordelen of de verzoeker aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het onderzoek van de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel vergt *in casu* tevens onderzoek van de tevens aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, bepaling die de juridische grondslag vormt van de eerste bestreden beslissing.

Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

Waar de verzoeker stelt dat de ambtenaar-geneesheer zich in zijn advies van 18 april 2014 niet heeft gebaseerd op de meest recente medische informatie in verband met verzoekers aandoeningen nu hij zich steunt op de voorgelegde stukken die dateren uit de periode april – oktober 2013, dient te worden opgemerkt dat de eerste bestreden beslissing kadert in een aanvraag die de verzoeker indiende op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bij het indienen van een aanvraag komt het

onmiskkenbaar aan de aanvrager toe om de nodige elementen aan te brengen teneinde het bestuur in staat te stellen om met kennis van zaken te beoordelen of de betrokken aanvraag kan worden ingewilligd in het licht van de wettelijke bepalingen die deze aanvraag regelen.

Uit de tekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt voorts dat het aan de aanvrager toekomt zijn verblijfsaanvraag concreet te onderbouwen: hij moet een standaard medisch getuigschrift voorleggen en daarnaast moet hij ook elk nuttig en recent gegeven omtrent zijn ziekte overmaken, zodat kan worden beoordeeld of hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Op basis daarvan verschaft de ambtenaar-geneesheer zijn advies. Wanneer een beslissing uitblijft terwijl de aandoening(en) waaraan de aanvrager lijdt evolueren of met andere methodes worden behandeld, dan komt het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging toe om de verweerder op de hoogte te houden van zijn ziekte, of pathologie en de bijhorende behandelingen. Van de verweerder kan niet verwacht worden dat deze voor het nemen van een eindbeslissing telkens contact laat opnemen met de aanvrager of diens arts om na te gaan of de medische toestand of de nood aan behandeling ondertussen is geëvolueerd. Het staat dus in de eerste plaats aan de verzoeker zelve om zorgvuldig en voorzichtig te zijn en de verweerder op de hoogte te stellen van eventuele relevante wijzigingen inzake zijn medisch dossier (RvS 24 augustus 2012, nr. 8.945 (c)).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt overigens dat de verzoeker onder meer een standaard medisch getuigschrift van 2 oktober 2013 heeft voorgelegd. Dit standaard medisch getuigschrift werd door de ambtenaar-geneesheer in rekening genomen, zo blijkt uit het advies van 18 april 2014. Waar de verzoeker stelt dat uit een meer recent medisch attest van 3 juni 2014 blijkt dat twee van zijn aandoeningen een levenslange behandeling vergen (dit blijken de diabetes en de astma te zijn), merkt de Raad op dat het standaard medisch attest van 2 oktober 2013 werd opgesteld door dezelfde behandelend geneesheer, dr. P. W. en dat ook hierin wordt gesproken van een levenslange behandeling wat betreft de diabetes type I en de astma bronchiale. De verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zijn toestand en de noodzakelijk geachte behandeling daadwerkelijk op relevante wijze gewijzigd is. Bovendien kan geen rekening gehouden worden met stukken die dateren van na het treffen van de eerste bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door een bestuurshandeling te vernietigen op grond van gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). De informatie uit het thans bijgebrachte standaard medisch getuigschrift van 3 juni 2014, opgesteld nadat op 28 april 2014 de eerste bestreden beslissing werd genomen, kan bijgevolg hoe dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing vermits de Raad hiermee zijn annulatiebevoegdheid zou overschrijden.

Hoewel artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet erin voorziet dat de ambtenaar-geneesheer indien hij dit nodig acht *"de vreemdeling (kan) onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen"* dient te worden opgemerkt dat hij hiertoe niet verplicht is (cf. RvS, 29 oktober 2010, nr. 208.585; RvS 16 april 2012, nr. 8348 (c)). Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. De keuze om beroep te doen op een deskundige of om bijkomend medisch advies in te winnen, behoort derhalve tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer en de bewijslast inzake de medische verblijfsaanvraag blijft in de eerste plaats op de aanvrager zelf rusten. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet legt de gemachtigde geenszins op om de verzoeker actief aan te sporen om zijn aanvraag verder te onderbouwen en te actualiseren.

Voor het overige verwijst de Raad naar het uitvoerig gemotiveerde advies van de ambtenaar-geneesheer van 18 april 2014, waarin met betrekking tot de diabetes type I uitvoerig werd onderzocht of een adequate behandeling in verzoekers land van herkomst beschikbaar en toegankelijk is en waarin werd geoordeeld dat met betrekking tot de bronchiale astma geen pneumologisch verslag voorlag om de diagnose te documenteren, dat evenmin informatie werd gegeven omtrent het type puffer die gebruikt wordt en dat slechts wordt gesproken van een matige astma die op lange termijn mogelijks zou kunnen evolueren naar COPD, waarna de ambtenaar-geneesheer besluit dat hij deze vorm van astma niet weerhoudt als een ernstige noch een levensbedreigende aandoening en dat zij geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien zij niet adequaat behandeld wordt. De

verzoeker, die de vaststellingen en de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer nergens concreet betwist laat staan weerlegt, maakt niet aannemelijk dat *in casu* de gegevens van het administratief dossier werden miskend of dat onzorgvuldig onderzoek werd verricht in het licht van artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

De rechtspraak waarnaar de verzoeker verwijst, doch waarbij hij niet aangeeft in welke mate de vaststellingen die tot het door hem genoemde arrest van de Raad hebben geleid dermate gelijklopend zijn met zijn specifiek geval derwijze dat eenzelfde beoordeling zich zou opdringen, is niet dwingend. Arresten kennen in de continentale rechtstraditie immers geen precedentenwerking.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies heeft gebaseerd op de door de verzoeker voorgelegde medische attesten. De verzoeker toont niet aan dat met enig element, dat ten nuttigen tijde werd voorgelegd, ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Met zijn vage betoog slaagt de verzoeker er niet in aan te tonen dat de verweerder op grond van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 18 april 2014 op incorrecte gronden of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat de verzoeker lijdt *“aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit”* of *“aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”*.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Waar de verzoeker gewag maakt van een schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat de verzoeker nalaat om *in concreto* aan te duiden waarin precies de beweerde kennelijke onredelijkheid van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer is gelegen. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het eerste middel is ongegrond. Bijgevolg kan het niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing noch van de tweede en de derde bestreden beslissingen.

4.2. In een tweede middel, dat in wezen is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, beroept de verzoeker zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Dat de bestreden beslissing, zijnde de bijlage 13, stelt dat ‘...de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven : betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 22.07.2013, hem betekend op 10.09.2013...” en hierdoor de termijn om het grondgebied te verlaten wordt teruggebracht tot 0 dagen;

Dat dit uiteraard van alle redelijkheid ontbloomt is daar verzoeker juist ingevolge de ontvankelijkheidsbeslissing van 28.01.14 terug tijdelijk gemachtigd werd om verblijf te houden op Belgisch grondgebied en er dus voor hem geen reden meer was om nog gevolg te geven aan het eerder aan hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten;

./..

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing bijlage 13 van 28.04.14 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso beslissing art. 9ter. Vw van 28.04.14 en de bijlage 13 sexies van 28.04.14 ook dient te worden vernietigd;”

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, merkt de Raad op dat de tweede bestreden beslissing op duidelijke wijze de juridische en feitelijke grondslag aangeeft. Er wordt met name een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat de verzoeker niet in het

bezit is van de wettelijk vereiste documenten nu hij niet in het bezit is van een geldig visum. Deze juridische en feitelijke vaststellingen worden door de verzoeker niet betwist. De Raad stelt immers vast dat de verzoeker niet de vaststellingen met betrekking tot het afgeven van het bevel om het grondgebied te verlaten zelve betwist, maar dat hij enkel stelt dat het *in casu* kennelijk onredelijk en willekeurig is om de termijn voor het grondgebied te verlaten terug te brengen op 0 dagen.

Dienaangaande stelt de tweede bestreden beslissing het volgende: *“Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat: 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 22.07.2013, hem betekend op 10.09.2013. Hij werd op diezelfde dag bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).”* Aldus is ook het terugbrengen van de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen zowel in rechte (artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet) als in feite (de verzoeker heeft binnen de toegekende termijn geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 10 september 2013) gemotiveerd. De geboden redengeving stelt de verzoeker in staat om de tweede bestreden beslissing met kennis van zaken aan te vechten.

De kritiek van de verzoeker betreft niet de uitdrukkelijke motivering van de tweede bestreden beslissing, maar wel de redelijkheid van de motieven ervan. De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wordt hierna onderzocht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt alvast niet aangetoond.

Waar de verzoeker tevens de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad er op dat slechts sprake kan zijn van de schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing, waarvan wordt vastgesteld dat zij op deugdelijke grondslagen berust, inhoudelijk dermate van het normale beslissingspatroon afwijkt dat geen andere overheid in dezelfde omstandigheden die beslissing zou nemen (RvS , 29 januari 2014, nr. 226.260; RvS 18 december 2013, nr. 225.875; RvS 10 februari 2011, nr. 211.151; RvS 19 maart 2007, nr. 169.068). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt dan ook slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om dit na te gaan, oefent de Raad slechts een marginale toetsing uit en sanctioneert hij enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In casu betoogt de verzoeker dat de tweede bestreden beslissing kennelijk onredelijk is waar zij de termijn om het grondgebied te verlaten reduceert tot 0 dagen. De verzoeker geeft hierbij te kennen dat hij ingevolge de ontvankelijkheidsbeslissing van 28 januari 2014 - hiermee doelend op de beslissing van 28 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard – tijdelijk gemachtigd werd om verblijf te houden in België zodat er geen reden meer was om gevolg te geven aan het eerder aan hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker verliest echter uit het oog dat uit de motieven van de tweede bestreden beslissing niet blijkt dat de termijn voor vertrek wordt gereduceerd tot 0 dagen omdat de verzoeker op datum van de tweede bestreden beslissing, dit is 28 april 2014, zou nagelaten hebben gevolg te geven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 22 juli 2013 en betekend op 10 september 2013. De vaststellingen van de gemachtigde zijn genuanceerder dan dat. Immers wordt duidelijk aangegeven dat de termijn voor vertrek, in toepassing van artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet, 0 dagen bedraagt omdat de verzoeker *“binnen de toegekende termijn”* geen gevolg gaf aan een eerder beslissing tot verwijdering, met name het voornoemde bevel van 22 juli 2013. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoeker middels het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 juli 2013 een termijn van 30 dagen werd toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Deze beslissing werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13, ter kennis gebracht op 10 september 2013 zodat hij vanaf die datum over een termijn van dertig dagen beschikte om vrijwillig gevolg te geven aan het voormelde bevel. Deze termijn was dan ook onmiskenbaar verlopen toen verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 28 januari 2014 ontvankelijk werd verklaard. Meer nog, zelfs op het ogenblik dat de verzoeker de

verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende, dit is op 22 oktober 2013, was de termijn voor vrijwillig vertrek reeds verlopen. Het staat dan ook vast, en de verzoeker betwist in se ook niet, dat de verzoeker naliet om binnen de toenmalig aan hem toegekende termijn gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 juli 2014. Het gegeven dat de verzoeker achteraf een attest van immatriculatie en dus een tijdelijk verblijfsrecht in afwachting van de verblijfsbeslissing ten gronde bekam, doet hieraan geen afbreuk. De vaststellingen van de gemachtigde blijven hoe dan ook overeind.

De kritiek van de verzoeker is bijgevolg niet dienstig. De verzoeker maakt niet aannemelijk waarom het, in het licht van de voorgaande vaststellingen, kennelijk onredelijk zou zijn om hem bij een tweede bevel om het grondgebied te verlaten, niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien welk concreet belang de verzoeker heeft bij zijn kritiek dat de termijn om het grondgebied te verlaten werd gereduceerd tot 0 dagen. Enerzijds betwist de verzoeker niet dat hij niet in het bezit is van een geldig visum, zodat de gemachtigde in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet aan de verzoeker hoe dan ook het bevel diende te geven om het grondgebied te verlaten. De gehanteerde bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet ("moet") wijzen op een gebonden bevoegdheid van het bestuur. Een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, in toepassing van artikel 74/14, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet in de regel een termijn van 30 dagen om hieraan gevolg te geven. Nu blijkt dat de verzoeker na de kennisgeving van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nog meer dan dertig dagen op het grondgebied kon verblijven, zijnde de maximumtermijn die de wetgever in dit verband voorziet, en dit zonder dat het bestuur in die periode overging tot enige maatregel om de verwijderingsmaatregel gedwongen ten uitvoer te leggen, blijkt niet dat de verzoeker nog enig belang heeft bij zijn betoog dat het onredelijk en willekeurig is om de termijn om het grondgebied te verlaten tot 0 dagen terug te brengen (cf. RvS 30 augustus 2011, nr. 214.891).

De schending van het redelijkheidsbeginsel, voor zover de verzoeker hierbij een belang kan doen gelden, is niet aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond. Bijgevolg kan dit middel niet leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing noch van de eerste en de derde bestreden beslissingen.

4.3. In een derde en laatste middel, in wezen gericht tegen de derde bestreden beslissing, voert de verzoeker wederom de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het redelijkheidsbeginsel.

4.3.1. De verzoeker betoogt als volgt:

"Dat de bestreden beslissing, zijnde de bijlage 13 sexies, stelt dat door het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hetwelke eerder – dd.10.09.2013 – aan hem was betekend, hem thans een inreisverbod van 3 jaar dient te worden opgelegd;

Dat echter dit inreisverbod onwettig is ingevolge het feit dat het zonder enige motivatie voor een maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd;

Dat verzoeker terzake verwijst naar het arrest nr.92.111 van 27 november 2012 van de RVV;

Dat aldan de Raad oordeelde dat " waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximumtermijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld";

Dat voorts de Raad stelde dat " daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd ";

Dat uit het bovenstaande volgt dat aldus het bestreden inreisverbod van 28.04.2014 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze kennelijk onredelijk is, derhalve willekeurig is en

aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de onontvankelijkheidsbeslissing art. 9ter. Vw. van 28.04.14 en de bijlage 13 van 28.04.14 ook dient te worden vernietigd;"

4.3.2. De verweerder voert ter zake noch in zijn nota met opmerkingen, noch ter terechtzitting, enige repliek.

4.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid er dus toe om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De derde bestreden beslissing houdt een inreisverbod in, afgeleverd in toepassing van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, voor de duur van drie jaar.

Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

De verzoeker geeft, verwijzend naar 's Raads arrest nr. 92.111 van 27 november 2012, aan dat *in casu* zonder enige motivering ter zake een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar werd opgelegd.

Uit artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de minister *cq.* staatssecretaris of zijn gemachtigde een inreisverbod van "maximum" drie jaar oplegt "*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*".

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod evenwel vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*".

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 22.07.2013, hem betekend op 10.09.2013."

Met de derde bestreden beslissing wordt aldus aan de verzoeker een inreisverbod met een geldingsduur van drie jaar opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan doordat hij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 juli 2013 en betekend op 10 september 2013.

De Raad wijst er op dat artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat in het geval een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, een inreisverbod wordt opgelegd van 'maximum' drie jaar. Waar artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet een inreisverbod voorschrijft

wanneer niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, houdt dit artikel echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen. In tegendeel bepaalt artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet dat de duur van het op te leggen inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De gemachtigde beschikt dan ook onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid om de termijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, zij het dat de geldingstermijn bij de loutere vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan niet meer maar wel minder dan drie jaar kan bedragen ('maximum' drie jaar).

Het opleggen van een inreisverbod bij het niet voldaan zijn aan de terugkeerverplichting impliceert nog niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Aangezien de gemachtigde een keuzemogelijkheid heeft met betrekking tot de geldingstermijn van het inreisverbod, is alleszins een afdoende motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod vereist (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

De Raad stelt dan ook vast dat uit de motieven van de derde bestreden beslissing niet kan blijken dat de gemachtigde de specifieke omstandigheden van verzoekers geval in rekening heeft genomen bij het bepalen van de duur van het opgelegde inreisverbod. Aangezien niet blijkt dat het bestuur dienaangaande een afweging heeft gemaakt, kan de Raad zijn marginale toetsing omtrent de redelijkheid van een dergelijke inreisverbod van drie jaar niet uitoefenen zonder zich meteen in de plaats van het bestuur te stellen, hetgeen echter niet tot de annulatiebevoegdheid van de Raad behoort.

De Raad kan bijgevolg enkel vaststellen dat *in casu* aan de verzoeker een inreisverbod met de maximale geldingstermijn van drie jaar wordt opgelegd om de enkele reden dat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 juli 2013. Zodoende wordt op automatische wijze een inreisverbod voor de wettelijke maximumduur van drie jaar opgelegd, zonder uiteenzetting van de redenen die *in casu* de wettelijke maximumduur van het inreisverbod verantwoorden.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet op afdoende wijze gemotiveerd wat betreft de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden aangenomen.

Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de derde bestreden beslissing, dit is de beslissing van 28 april 2014 waarbij aan de verzoeker een inreisverbod met een geldingsduur van drie jaar wordt opgelegd.

De verzoeker toont echter niet aan en er kan niet worden ingezien waarom de nietigverklaring van het inreisverbod, dat op eigen feitelijke en juridische gronden berust, zou moeten leiden tot de nietigverklaring van de overige bestreden beslissingen.

De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij lijkt aan te geven dat het inreisverbod en het bevel om het grondgebied één en ondeelbaar zijn. De beslissing houdende inreisverbod is immers volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de beslissing tot verwijdering op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Dit geldt *in casu* des te meer nu het inreisverbod en het bevel in twee verschillende aktes, resp. een bijlage 13*sexies* en een bijlage 13, aan de verzoeker werden ter kennis gebracht.

5. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste en de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing wat deze beslissingen betreft, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. De verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de derde bestreden beslissing, dit is de beslissing van 28 april 2014 waarbij een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd. Met toepassing van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt vastgesteld dat de

vordering tot schorsing wat deze beslissing betreft, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp is.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het gegeven dat één van de thans bestreden beslissingen wordt vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 april 2014 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is, wat de bij artikel 1 vernietigde beslissing betreft, zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE